

ПРОЛОГ

У цьому Богом забутому краї смерть приходить незбагненними шляхами. Геолог Чарльз Брофі роками призвичаювався до дикої й пишної краси тутешньої місцевості, однак ніщо не віщувало такого варварського та неприродного фатуму, що його спіткав.

Тягнучи тундрою сани з геологічною апаратурою, чотири лайки раптом стихили біг і підвели голови, вдивляючись у небо.

— Що сталося, дівчата? — спитав Брофі, встаючи з саней.

Зі зловісних хмар, що скупчувалися, провіщаючи снігову бурю, виринув двогвинтовий гелікоптер і понісся над крижаними вершинами, оминаючи їх із військовою спритністю.

«Дивно», — подумав Брофі. Він ніколи не бачив гелікоптерів так далеко на півночі. Машина приземлилася за п'ятдесят ярдів від нього, здійнявши лопатями буревій з гранул злежалого снігу. Собаки насторожено заскімлили.

Двері вертольота ковзнули вбік, і на землю зійшли двоє чоловіків з гвинтівками та в білих полярних комбінезонах. Вони поспіхом рушили до геолога.

— Ви доктор Брофі? — поцікавився один із них.

— Звідки ви знаєте, як мене звать? Хто ви? — спантеличено спитав геолог.

— Віддайте вашу рацію, будь ласка.

— Не зрозумів...

— Вам сказано — віддайте.

Ошелешений Брофі витяг рацію з-під куртки.

— Нам треба передати екстрене повідомлення. Зменште вашу радіочастоту до ста кілогерців.

«До ста кілогерців? — розгублено подумав Брофі. — Але ж на такій низькій частоті взагалі не можна щось прийняти. Може, трапився нещасний випадок?»

Другий чоловік націлив гвинтівку на голову геолога.

— Нам нема коли пояснювати. Робіть, що вам сказали.

Брофі тремтливими пальцями налаштував потрібну частоту передачі.

Перший незнайомиць подав йому картку з кількома надрукованими на ній рядками.

— А тепер — передайте ось це повідомлення. Не зволікайте. Геолог поглянув на картку.

— Не розумію. Ця інформація хибна. Я не...

Другий незнайомиць міцно притиснув дуло гвинтівки до скроні науковця. І Брофі тремтливим голосом передав химерне повідомлення.

— Чудово, — прокоментував перший незнайомиць. — А тепер залазьте разом із вашими собаками до вертушки.

Під дулом гвинтівки Брофі загнав своїх лайок та сани по відкиданому трапу до вантажного відсіку гелікоптера. Щойно вони вмосилися, машина злетіла і взяла курс на захід.

— Хто ви в біса такі? — сердито спитав Брофі, рясно пітніючи під своєю курткою. — І що означає це послання?!

Чоловіки промовчали.

Вертоліт набрав висоту, й у відчинені двері увірвався вітер. Чотири лайки, і досі запряжені в сани, перелякано заскавулили.

— Ви хоч двері зачиніть! Ви що, не бачите, що собакам страшно?! — розлючено вигукнув Брофі.

Чоловіки нічого не відповіли.

Піднявшись на висоту чотири тисячі футів, гелікоптер різко нахилився над низкою крижаних розщелин та тріщин, що простягнулися внизу. Раптом чоловіки підвелися. Вони мовчки вхопилися за сани з важучою поклажею і виштовхнули їх крізь розчинені двері.

З жахом дивився Брофі, як марно дряпалися лайки, намагаючись втримати величезну вагу. Мить — і тварини, завиваючи, полетіли вниз, витягнуті з гелікоптера непереборною силою.

На той момент, коли чоловіки схопили Брофі, він уже встиг скочити на ноги і закричати. Незнайомці потягли його до дверей. Похоловши від страху, він вимахував кулаками, намагаючись відбитися від дужих рук, що виштовхували його назовні.

Але марно. Через кілька секунд він уже летів назустріч розщелинам, що розкрили свої смертельні обійми.

I

Предметом гордоців ресторану «Тулос», розташованого біля Капітолійського пагорба, є політично некоректне меню — телятина та карпачо з конини. Іронія полягає в тому, що саме через це меню в «Тулосі» любляють снідати великі цабе вашингтонської політики. Того ранку в «Тулосі» теж було людно і шумно — там звучала какофонія з брязкоту столового срібла, гудіння автоматів для приготування кави еспресо та балачок по стільникових телефонах.

Тієї миті, коли старший офіціант — як і завжди вранці — вже збирався був крадькома сьорбнути ковточок «Кривавої Мері», до ресторану увійшла жінка. Він обернувся до неї з добре натренованою усмішкою.

— Доброго ранку, — сказав офіціант. — Що ви хотіли?

Жінка була приваблива, років тридцяти п'яти, вдягнена в сірі фланелеві брюки, консервативні туфлі на низьких підборах та кремову блузку «Лора Ешлі». Трималася вона прямо, трохи випнувши підборіддя. Не пихато й самовпевнено, а просто впевнено, демонструючи внутрішню силу. Світло-брунатне волосся було підстрижене в найпопулярнішому у Вашингтоні стилі, який називався «телеведуча», — пухнасті «пера», завиті на плечах усередину: достатньо довгі, щоб мати сексуальний вигляд, але й достатньо короткі, щоб нагадувати вам про те, що співрозмовниця може виявитися розумнішою за вас.

— Трохи спізнилася, — невимушено мовила вона. — У мене діловий сніданок із сенатором Секстоном.

Старший офіціант несподівано для самого себе занервувався. *Сенатор Седжвік Секстон*. Цей політик був їхнім завсідником та одним з найвідоміших нині чоловіків у Сполучених Штатах. Минулого тижня, у Супервівторок, він переконливо виграв усі дванадцять початкових виборів, і це фактично гарантувало, що республіканська партія висуне його своїм кандидатом на вибори президента США. Багато хто не сумнівався, що наступної осені сенатор матиме прекрасний шанс потіснити з Білого дому нинішнього президента, який нажив собі купу ворогів та проблем. Останнім часом обличчя

Секстона прикрашало мало не всі загальнонаціональні видання, а його виборче гасло на кожному кроці заклиало: «Годі марнувати. Час ремонтувати».

— Сенатор Секстон — у своїй кабінці, — відповів офіціант. — А ви...

— Я — Рейчел Секстон.

«Ну й бовдур же я!» — подумав він. Зовнішня схожість була вельми очевидною. Жінка мала сенаторові проникливі очі та рафіновані манери, що видавали належність до життєздатної енергійної еліти. Рейчел Секстон успадкувала класичні привабливі риси батькового обличчя, але вона, схоже, несла цей благословенний дар долі з граціозністю та скромністю, яких сенаторові ще треба було в неї повчитися.

— Радий вітати вас, міс Секстон.

Коли офіціант вів доньку сенатора через зал ресторану, його збентежили прискіпливі погляди чоловіків: деякі — обачливо-обережні, а декотрі — не дуже. В «Тулосі» зазвичай харчувалося мало жінок, а тих, хто могли зрівнятися красою з Рейчел Секстон, було ще менше.

— Яка гарна фігура, — прошепотів один з відвідувачів. — А що, Секстон уже знайшов собі молоду дружину?

— Це його донька, бовдуре, — відповів сусід по столику.

— Знаючи Секстона, не здивуюся, якщо він і з нею спить, — хихикнув чоловік.

Коли Рейчел підійшла до столика, за яким сидів її батько, сенатор якраз гучно обговорював по мобільному один зі своїх нещодавніх успіхів. Він на мить відірвався від розмови і, зиркнувши на Рейчел, постукав пальцем по своєму годиннику «Картє» — мовляв, спізнилася.

«Я теж за тобою скучила», — подумала Рейчел.

Насправді її батька звали Томас, але він уже давно перейшов на своє друге ім'я, бо йому подобалася алітерація: Сенатор Седжвік Секстон. Це був срібноволосий та срібноголосий політичний «звір», якому пощастило мати зовнішність героя популярного телесеріалу, і ця обставина здавалася цілком доречною, зважаючи на його талант перевтілення.

— Привіт, Рейчел! — Батько клацнув телефоном і підвівся, щоб цьомнути доньку.

— Привіт, татку, — відповіла вона, але не поцілувала.

— У тебе змарнілий вигляд.

«Почалося», — подумала Рейчел.

— Я отримала твоє повідомлення. Що сталося?

— А мені що, вже не можна запросити свою доньку на сніданок? Рейчел давно призвичаїлася, що батько рідко коли запрошував її зустрітися, не маючи при цьому якогось прихованого мотиву.

Сенатор відсorbнуv кави.

— Ну, розповідай — як твої справи?

— Справ багато. А я бачу, твоя кампанія проходить успішно.

— Заради Бога, тільки не про це. — Секстон нахилився над столиком і стишив голос: — А як той хлопець із Держдепартаменту, з яким я тебе познайомив?

Рейчел зітхнула, переборюючи бажання поглянути на годинник.

— Татку, я й справді не мала часу йому зателефонувати. І, будь ласка, припини...

— Треба вчитися викроювати час для важливих речей, Рейчел. Без кохання все решта не має сенсу.

Їй одразу ж спали на думку кілька варіантів дотепної відповіді, але Рейчел визнала за краще промовчати. Бо батько полюбляв повчати і це йому добре вдавалося.

— Татку, ти хотів мене бачити? Сказав, що це щось важливе.

— Так, важливе. — Він прискіпливо подивився на неї.

Рейчел відчула, як під цим поглядом розтала перша лінія її оборони, і подумки чортихнулася, віддаючи належне непереборному шармові свого батька. Сенаторові очі були подарунком долі, і Рейчел відчувала, що цей подарунок зможе довести його аж до Білого дому. Він запросто міг наповнити ці очі слізьми, а за мить — осушити їх і перетворити на кришталево чисте вікно душі, крізь яке він подає руку довіри всім і кожному. «Вся справа — в довірі», — полюбляв казати її батько. Сенатор уже давно втратив довіру Рейчел, але натомість швидко завойовував довіру всієї країни.

— Маю дещо тобі запропонувати, — мовив сенатор Секстон.

— Стривай, дай здогадатися, — відповіла Рейчел, намагаючись відновити свої оборонні позиції. — Якийсь багатий та відомий холостяк шукає собі молоду дружину?

— Люба, не треба себе дурити. Ти не така вже й молода.

У Рейчел з'явилося вже знайоме боязке відчуття, яке часто супроводжувало її зустрічі з батьком.

— Я хочу кинути тобі рятувальний круг, — сказав він.

— А я й не знала, що тону.

— Ти не тонеш. Тоне президент. І тобі слід зіскочити з корабля, поки не стало запізно.

— Здається, ми вже про це говорили, еге ж?

— Подумай про своє майбутнє, Рейчел. Можеш піти працювати до мене.

— Сподіваюся, ти не для цього запросив мене на сніданок?

У фасаді напускного спокою сенатора з'явилася маленька тріщина.

— Рейчел, ти не можеш не розуміти, що твоя робота з ним кидає тінь на мене. І на мою кампанію.

Рейчел зітхнула. Вони з батьком уже не раз про це говорили.

— Татку, я працюю не на президента. Я з ним навіть *не знайома*. Я працюю в Ферфаксі, заради Бога!

— Політика — це чисте сприйняття, Рейчел. І тому зовні виглядає так, наче ти працюєш саме на президента.

Рейчел перевела подих, намагаючись стриматися.

— Я доклала багато зусиль, щоб отримати цю роботу, татку. І тому не збираюся її кидати.

Сенатор звузив очі.

— Знаєш, часом твій егоїзм і справді...

— Сенаторе Секстон! — мовив репортер, несподівано вигулькнувши біля столу.

Настрій сенатора відразу ж пом'якшав. Рейчел невдоволено простогнала і взяла булочку з кошика, що стояв на столі.

— Я Ральф Сніден з «Вашингтон пост», — продовжив журналіст. — Можна поставити вам кілька запитань?

Сенатор усміхнувся і промокнув рота серветкою.

— Із задоволенням, Ральфе. Тільки поспішай. Я не люблю пити охололу каву.

Репортер нещиро засміявся.

— Звісно, сер. — Він витяг мініатюрний записувальний пристрій і увімкнув його. — Сенаторе, ваші виборчі телевізійні ролики закликають законодавчу владу забезпечити однакові зарплати для жінок та чоловіків, а також зменшити податки для новостворених сімей. Ви можете коротко обґрунтувати ці вимоги?

— Аякже. Просто я великий симпатик сильних жінок та міцних родин. Рейчел ледь не вдавилася своєю булочкою.

— До речі, про сім'ї, — продовжив репортер. — У ваших виступах ви багато уваги приділяєте освіті. І пропонуєте дуже суперечливе скорочення декотрих бюджетних витрат заради збільшення фінансування державних шкіл.

— Я вважаю, що діти — це наше майбутнє.

Рейчел повірити не могла, що її батько опустився до цитування популярних пісень.

— І останнє запитання, пане сенаторе. За останні кілька тижнів ваш рейтинг, за даними опитувань, стрімко підскочив. Президента має занепокоїти цей факт. Що є причиною вашого успіху?

— Гадаю, це пов'язано з довірою. Американці починають бачити, що нинішньому президентові не можна довіряти: він не здатен вжити рішучих заходів, які зараз так необхідні нашій країні. Захмарні витрати уряду щоденно заганяють нашу країну дедалі глибше у борг, і американці починають усвідомлювати, що настав час не марнувати, а ремонтувати.

Рятуючи Рейчел від смертної кари через вислуховування батькової риторики, в її сумочці озвався пейджер. Зазвичай його різке електронне пишання бувало неприємною несподіванкою, що недоречно переривала розмову, але зараз воно прозвучало мало не солодкою мелодією.

Сенатор невдоволено насупився — його посміли перервати!

Рейчел витягнула пейджер з сумочки і натисла в певній послідовності п'ять кнопок, підтверджуючи, що саме вона і є тією особою,

що тримає пристрій. Пищання припинилось, і почав блимати рідкокристалічний дисплей. За п'ятнадцять секунд вона отримає засекречене текстове повідомлення.

Сніден радісно вишкірився на сенатора.

— Вочевидь, ваша донька дуже зайнята жінка. Приємно бачити, що ви все одно знаходите час у ваших щільних розкладах, аби разом пообідати.

— Як я вже сказав, сім'я — це найголовніше.

Сніден кивнув, а потім його погляд враз посуворішав.

— А дозвольте вас спитати, пане сенаторе: як вам з донькою вдається долати конфлікт інтересів?

— Конфлікт? — Сенатор Секстон з удаваним нерозумінням сипнув головою. — Який конфлікт?

Рейчел підвела очі вгору, аж скривившись від невдалого акторства батька. Вона прекрасно знала, про що йдеться. «Бісові репортери», — подумала вона. Половина з них — на утриманні політиків. Запитання, яке щойно прозвучало, на жаргоні журналістів мало назву «грейпфрут». Тобто воно мало виглядати як несподіванка, хоча насправді було заздалегідь зрежисованою «домашньою заготовкою» для прояснення деяких моментів у вигідному для сенатора світлі — така собі зручна подача у баскетболі: тільки хапай м'яча і забивай його у кошик.

— Ну, розумієте, пане сенаторе... — прокашлявся репортер, удаючи збентеження від власного запитання. — Конфлікт полягає в тому, що ваша дочка працює на вашого опонента.

Сенатор Секстон вибухнув сміхом, розряджаючи начебто напружену атмосферу.

— Ральфе, по-перше, ми з президентом *не опоненти*. Просто ми патріоти, але маємо різні погляди на те, як слід керувати країною, яку обидва любимо.

Журналіст аж засяяв від щастя: йому вдалося викликати саме такий вираз, на який він сподівався.

— А по-друге?

— А по-друге, моя донька працює не на президента, її наймає розвідувальне відомство. Вона систематизує розвідувальні дані й надсилає

їх до Білого дому. Це не така вже й висока посада. — Сенатор замовк і поглянув на Рейчел. — Якщо вже на те пішло, то я навіть не певен, що ти, моя люба, особисто знайома з президентом, чи не так?

Рейчел витріщилася на батька, мало не пропікаючи його гнівним поглядом.

Цієї миті запищав пейджер, і Рейчел уп'ялася поглядом у повідомлення, що висвітилося на екрані.

RPRT DIRNRO STAT

Швидко розшифрувавши стенографічний запис, вона спохмурилася. Повідомлення було несподіваним і, найпевніше, нічого доброго не означало. Однак воно стало приводом піти.

— Панове, — звернулася Рейчел до чоловіків. — Мені страшенно не хочеться, але я змушена йти. Спізнююся на роботу.

— Міс Секстон, — швидко зорієнтувався репортер, — перед тим як піти, чи не могли б ви прокоментувати чутки про те, що сьогоднішній сніданок був організований для того, щоб обговорити можливість залишити вашу теперішню посаду і працювати на виборчу кампанію вашого батька?

У Рейчел виникло таке відчуття, наче хтось вихлюпнув їй в обличчя гарячу каву. Це запитання заскочило її зненацька. Рейчел поглянула на батька і з його усміху здогадалася, що воно було заздалегідь підготовлене. Їй страшенно захотілося перегнутися через стіл і штрикнути сенатора виделкою.

Репортер тицьнув їй під носа диктофон.

— То що ви на це скажете, міс Секстон?

Рейчел гнівно витріщилася на репортера.

— Ральфе — чи як вас там звуть, — зятямте ось що: я не збираюся кидати свою роботу, аби працювати у виборчій кампанії сенатора Секстона, а якщо ви надрукуєте щось не так, як я вам щойно сказала, то вам доведеться виколупувати оцей диктофон кочергою з вашої дупи.

Журналіст отетеріло витріщився на Рейчел. Потім, ховаючи єхидний усміх, вимкнув диктофон і оголосив:

— Дякую вам обом. — І хутко зник.

Рейчел одразу ж пошкодувала, що зірвалася. Вона успадкувала вибухову вдачу свого батька і ненавиділа його за це. *Спокійно, Рейчел, угамуйся.*

Батько дивився на неї з гнівом та осудом.

— Час би вже навчитися стримувати себе.

Рейчел стала збирати свої речі.

— Зустріч закінчено.

Сенатор і не збирався прохати її залишитися. Витягнувши мобільний для нової розмови, він кинув:

— Бувай, дороженька. Якщо хочеш, можеш заскочити днями до мене в офіс — хоч привітатися. І виходь заміж, заради Бога. Тобі вже тридцять три.

— Тридцять чотири, — відрізала Рейчел. — Твоя ж секретарка надсилала мені картку на день народження!

Сенатор сумно всміхнувся.

— Тридцять чотири. Майже стара діва. Знаєш, коли мені було тридцять чотири, я вже...

— ...встиг одружитися і заскочити в ліжко до сусідки? — Ця фраза прозвучала гучніше, аніж хотіла Рейчел, і її відлуння зависло в несподівано запалій тиші, чутне для всіх присутніх. Відвідувачі за сусідніми столиками підвели голови.

Очі сенатора Секстона спалахнули гнівом і вмить перетворилися на два крижані кристали, що вп'ялися в Рейчел.

— Не заривайтесь, дівчино.

Рейчел рушила до виходу. «Це ви не заривайтесь, сенаторе», — подумки відповіла вона.

2

Троє чоловіків мовчки сиділи у своєму утепленому наметі. А надворі лютував крижаний вітер, шарпаючи їхній притулок і погрожуючи зірвати його з кріплень. Та ніхто з чоловіків не звертав на це уваги, бо кожен не раз бував у набагато небезпечніших ситуаціях.

Їхній сніжно-білий намет розташувався в неглибокій западині, так, щоб його не було видно. Засоби зв'язку, пересування та зброя були найкращими і найсучаснішими. Командир групи мав кодове ім'я Дельта-Один. М'язистий і гнучкий, він мав очі так само невиразні й пусті, як і місцевість, де зараз базувалася група.

Військовий хронометр на руці Дельти-Один різко пискнув. Його звук пролунав в унісон із пищанням хронометрів у двох інших чоловіків.

Минуло ще пів години.

Час вирушати. Знову.

Дельта-Один задумливо підійшов до виходу і, полишивши своїх компаньйонів, ступив у темряву, де скаженів крижаний вітер. Командир уважно оглянув залитий місячним сяйвом обрій крізь інфрачервоний бінокль. Як і завжди, він зосередився на об'єкті, який розміщувався на відстані з тисячу метрів, — величезній та несподіваній у цих краях споруді, що здіймалася над пустельною місцевістю. Відтоді як було завершено її будівництво, Дельта-Один зі своєю групою ось уже десять днів спостерігав за нею. Він не сумнівався, що інформація, яку містив цей об'єкт, здатна змінити світ. Для її захисту кілька людей уже заплатили життям.

Наразі біля об'єкта панував спокій.

Однак набагато важливіше було перевірити те, що зараз відбувалося *всередині*.

Дельта-Один зайшов назад до намету і звернувся до підлеглих:
— Час здійснити обліт.

Обидва чоловіки кивнули. Вищий на зріст Дельта-Два розкрив переносний комп'ютер і увімкнув. Ставши напроти екрана, Дельта-Два поклав руку на механічний джойстик та коротко смикнув його. І з тисячу метрів від намету, схований у центрі споруди, ожив спостережний робот завбільшки з комара.

3

Ведучи свій білий «Форд Інтегра» автострадою Лісберг-Пайк, Рейчел Секстон і досі кипіла гнівом. Голі клени біля підніжжя пагорбів

Фоллз-Черч красиво здіймалися вгору, чітко вирізняючись на тлі чистого й прозорого березневого неба, але ця мирна картина не могла вгамувати її лють. Нещодавній стрибок рейтингу її батька не тільки не додав йому ані крихти елегантної впевненості в собі, а навпаки — зробив його ще бундючнішим та пихатішим.

Хитра пастка, яку він їй улаштував, була тим більш болючою, що батько залишився єдиним прямим родичем Рейчел. Її мати померла три роки тому, і то була спустошлива втрата, яка й досі краjala серце. Єдиною втіхою для Рейчел була думка про те, що смерть, проявивши до матері іронічне співчуття, визволила її від того жахливого нещастя, яким став для неї шлюб із сенатором.

Пейджер Рейчел знову писнув, повернувши її до реальності й змусивши зосередити увагу на дорозі. Вхідне повідомлення було таким самим.

RPRT DIRNRO STAT

Це означало: «Звітуйте директорові Національного управління військово-космічної розвідки про стан об'єкта». Рейчел зітхнула: «Та їду вже, їду, заради Бога!»

З дедалі більшим відчуттям непевності вона скерувала авто до звичного з'їзду, звернула на приватну під'їзну дорогу і загальмувала біля добре захищеної будки вартового. То була одна з найпотаємніших адрес у країні: Лісберг-Пайк, 14225.

Поки охоронець перевіряв її авто на предмет «жучків», Рейчел кинула погляд на велетенську споруду, що маячила на відстані. Комплекс площею мільйон квадратних футів велично вивищувався на шістдесяти восьми акрах лісної території в містечку Ферфакс, що у штаті Вірджинія, — якраз на кордоні з округом Колумбія. Фасад будівлі нагадував бастион із дзеркального скла, у якому відбивався цілий сонм розташованих неподалік супутникових «тарілок», антен та радарів, подвоюючи їх і без того фантастичну кількість, що вселяла мимовільний страх та повагу.

Дві хвилини по тому Рейчел припаркувала авто і пройшла підстриженим газоном до парадного входу з карбованою гранітною табличкою, яка вказувала:

НАЦІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ВІЙСЬКОВО-КОСМІЧНОЇ РОЗВІДКИ

Рейчел пройшла повз двох озброєних морських піхотинців, що стояли обабіч куленепробивних обертальних дверей і напружено вдивлялись у простір поперед себе. У неї з'явилося відчуття, яке завжди виникало, коли проходила крізь ці двері: наче вона ступала до черева сплячого гіганта.

Опинившись у склепінчастому вестибюлі, Рейчел почула довкола себе слабке відлуння приглушених розмов, що наче просочувалися з офісів, розташованих на горішніх поверхах. Велетенський напис, викладений мозаїчними кахлями, проголошував мету управління:

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЛОБАЛЬНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ПАНУВАННЯ США В МИРНИЙ ЧАС І В ПЕРІОД ВІЙНИ

Стіни були увішані величезними фотографіями: запуски ракет, спуск підводних човнів, монтаж устаткування для спостереження та перехоплення — неабиякі досягнення, якими можна було вихвалитися лише в цих стінах.

Увійшовши, Рейчел звично відчула, як проблеми зовнішнього світу зблякли і залишилися далеко позаду. Бо вона увійшла до потаємного світу. Тут були інші проблеми. Вони вривалися з оглушливим гуркотом товарних потягів, а рішення для їх розв'язання приймалися вкрай обачливо й обережно — майже невидимо й нечутно.

«Цікаво, яка проблема змусила так наполегливо мене вишукувати?» — подумала Рейчел, наближаючись до останнього контрольно-перепускного пункту.

— Доброго ранку, міс Секстон, — усміхнувся їй вартувий, коли вона підійшла до сталевого одвірка.

Рейчел усміхнулася йому у відповідь, і охоронець простягнув їй невеличкий пакетик.

— Ви ж знаєте нашу процедуру.

Вона взяла герметично запакований шматочок вати і зняла з нього пластикове покриття. А потім вставила собі в рота — як термометр. І потримала його там дві секунди. Після чого нахилилася і дозволила вартовому витягнути вату. Той вставив зволожену кульку в щілину якогось пристрою, що стояв позаду нього. Машині знадобилося чотири секунди, щоб підтвердити ідентичність ДНК у слині Рейчел. На моніторі замерехтіло її фото і дозвіл на вхід.

Вартовий підморгнув.

— Схоже, що ви — це й справді ви. — Витягнувши ватку з пристрою, він вкинув її в інший отвір, де інший пристрій умить перетворив її на попіл. — Проходьте. — Охоронець натиснув кнопку, і важкі сталеві двері розчинилися.

Пробираючись лабіринтом гамірливих коридорів, Рейчел з подивом відчула, що навіть після шестирічної роботи в цьому закладі її й досі приголомшує колосальний обсяг його діяльності. До управління входило ще шість комплексів на території США, де працювали понад десять тисяч агентів, а їх утримання обходилося платникам податків у 10 мільярдів доларів щорічно.

В умовах повної секретності управління військово-космічної розвідки розробило і використовувало потужний арсенал найновітніших шпигунських технологій: всесвітнє електронне перехоплення і підслуховування; супутники-шпигуни; безшумні мікросхеми, які можна непомітно вмонтовувати в телекомунікаційні пристрої; було створено навіть всесвітню систему морської розвідки, відому як «Класік візард», — таємну мережу з тисячі чотирьохсот п'ятдесяти шести гідрофонів, змонтованих на морському дні і здатних відстежувати переміщення суден по всій земній кулі.

Технології, розроблені в стінах управління, не лише допомагали Сполученим Штатам перемагати у воєнних конфліктах, а й забезпечували безперервний потік інформації для таких організацій, як ЦРУ, Агенція національної безпеки та Міністерство оборони, допомагаючи їм боротися з тероризмом, фіксувати злочини проти довкілля, а також надавати політикам відомості, необхідні для прийняття фахових рішень з найширшого кола проблем.

Рейчел працювала тут референтом. Реферування, або просіювання та відбір інформації, потребувало ретельного аналізу складних звітів і «дистиляції» їхньої суті — власне реферування — у вигляді стислих доповідей обсягом в одну сторінку. Рейчел довела, що вона має до цієї справи неабиякий хист. «Бо мені роками доводилося продиратися крізь усіляку фігню, яку верз мій батько», — подумала вона.

І тепер Рейчел обіймала посаду головного референта управління військово-космічної розвідки — забезпечувала розвідувальною інформацією Білий дім. Вона відповідала за щоденний аналіз розвідувальних повідомлень, що надходили, вирішуючи, які з них мають важливе значення для президента, і зводячи їх до стислих доповідей на одну сторінку. А потім передавала цей проаналізований матеріал радникові президента з національної безпеки. На їх професійному жаргоні це звучало б так: «Рейчел Секстон виробляла кінцевий продукт і постачала його зазначеному клієнту».

Це була важка й виснажлива робота, що потребувала багатогодинної копіткої праці, але для Рейчел вона була як почесна відзнака, як спосіб утвердити свою незалежність від батька. Сенатор Секстон багато разів пропонував дочці солідне утримання, якщо вона кине цю роботу, але Рейчел не збиралася потрапляти у фінансову залежність від такого чоловіка, як Седжвік Секстон. Її мати була промовистим свідченням того, що може трапитися, коли в руках у чоловіка опиняється надто багато козирних карт.

Звук її пейджера відлунням прокотився по мармуровому коридору.

Що, знову? Цього разу Рейчел навіть не потурбувалася перевірити повідомлення.

«Що ж, у біса, відбувається, га?» — подумала вона, входячи до ліфта. Пропустивши власний поверх, вона подалася просто нагору.

4

Назвати директора Національного управління військово-космічної розвідки «непоказним чоловіком» уже було б перебільшенням. Бо

Вільям Пікерінг був малесеньким чоловічком з блідою шкірою, лисою макітрою та карими очима, котрі, незважаючи на те що бачили найпотаємніші секрети країни, скидалися на дві висохлі калюжки. Однак тим, хто працював під його керівництвом, Пікерінг здавався гігантом. Його невиразна персона та неприкрашена й проста філософія стали легендарними в стінах управління. Спокійна старанність цього чоловіка в поєднанні з простим чорним костюмом заслужили йому прізвисько Квакер. Талановитий стратег і взірць професіоналізму, Квакер керував своїм усесвітом з неперевершеною чіткістю та ясністю. Його улюблена мантра проголошувала: «Знайдіть істину. І дійте відповідно до неї».

Коли Рейчел увійшла до кабінету начальника, той розмовляв по телефону. Кожного разу вона зустрічала його з певним подивом: Вільям Пікерінг зовсім не був схожий на людину, яка має достатньо влади, щоб розбудити президента о будь-якій порі.

Шеф поклав слухавку і махнув рукою Рейчел, щоб вона заходила.

— Сідайте, агенте Секстон, — сказав він владно.

— Дякую, сер, — відповіла Рейчел і сіла.

У компанії Пікерінга багато хто почувався некомфортно через його прямоту й відвертість, але цей чоловік завжди подобався Рейчел. Він був прямою протилежністю її батька: фізично непоказний, позбавлений усякої харизми, він виконував свій обов'язок з безкорисливим патріотизмом, уникаючи уваги мас-медіа, у той час як сенатор Секстон дуже любив перебувати в центрі уваги.

Пікерінг зняв окуляри й уважно поглянув на Рейчел.

— Агенте Секстон, приблизно пів години тому мені зателефонував президент. Ішлося безпосередньо про вас.

Рейчел неспокійно завовтузилась у кріслі. Пікерінг був відомий тим, що відразу ж переходив до суті справи. «От тобі й початок!» — подумала вона.

— Сподіваюся, ваша розмова не стосувалась якоїсь проблеми, що виникла через мою роботу?

— Навпаки. Президент каже, що у Білому домі вас надзвичайно високо цінують.

Рейчел полегшено зітхнула — так, щоб цього не помітив Пікерінг.

— Чого ж тоді йому треба?

— Він хоче з вами зустрітися. Особисто. І негайно.

Рейчел занепокоїлася ще більше.

— Особиста зустріч? Стосовно чого?

— Збіса гарне запитання. Бо я сам не знаю. Він мені не сказав.

Рейчел зовсім розгубилася. Не надати інформації директорові управління військово-космічної розвідки було все одно що тримати папу в невіданні про секрети Ватикану. Найпоширенішим жартом в управлінні був такий: якщо Пікерінг про щось не знає, отже, цього не існує.

Пікерінг підвівся і почав походжати туди-сюди перед вікном.

— Він попрохав, щоб я негайно з вами зв'язався і направив вас до нього.

— Просто зараз?

— Президент прислав транспортний засіб. Він чекає надворі.

Рейчел нахмурилась. Уже саме президентське прохання про зустріч було бентежним, та ще більше непокоїв тривожний вираз обличчя Пікерінга.

— Ви явно маєте якісь заперечення.

— Звісно, що маю, чорт забирай! — Пікерінг дав волю своїм почуттям, а це траплялося нечасто. — Президент наче навмисне вибрав такий неслухний час. Ви донька чоловіка, який збирається боротися з ним за крісло і має зараз високий рейтинг. А керівник держави саме в цей момент запрошує вас на зустріч! Я вважаю це абсолютно недоречним. І ваш батько, без сумніву, погодився б з моєю думкою.

Рейчел знала, що Пікерінг має рацію, а на думку батька їй було начхати.

— Ви не впевнені щодо намірів президента?

— Я присягався забезпечувати розвідувальною інформацією нинішню адміністрацію Білого дому, а не виносити судження стосовно її політики.

«Типова відповідь у стилі Пікерінга», — подумала Рейчел. Її шеф не приховував свого ставлення до політиків як до тимчасових фігур,

котрі ненадовго з'являлися на шахівниці, за якою сиділи справжні гравці, до яких Пікерінг зараховував і себе: досвідчені фахівці, «довічні» кадровики, які займалися своєю справою достатньо довго, щоб бачити гру в певній перспективі. Вільям Пікерінг часто повторював, що двох термінів у Білому домі зовсім недостатньо, щоб розібратись у світовому політичному ландшафті.

— А може, це якесь безневинне прохання, котре не стосується того, що ви тільки-но сказали? — обережно припустила Рейчел, сподіваючись, що президент вважає нижче своєї гідності займатися якимись дешевими передвиборними трюками. — Може, йому потрібна інформація з якоїсь дражливої теми?

— Не хочу применшувати ваших заслуг і талантів, агенте Секстон, але Білий дім має у своєму розпорядженні достатньо фахових референтів на той випадок, якщо знадобляться їхні послуги. Коли йдеться про якусь внутрішню справу Білого дому, то президент мав подумати двічі, перш ніж виходити з вами на контакт. А якщо ні, то він, чорт забирай, мав подумати тричі, перш ніж запрошувати до себе мого агента і при цьому відмовлятися пояснити, навіщо це йому потрібно!

Пікерінг завжди називав своїх підлеглих «агентами», і така фігура мови видавалася багатьом холодно-офіційною та бездушною.

— Ваш батько набирає політичної ваги, — зауважив Пікерінг. — *Істотної* ваги. Це, вочевидь, не може не нервувати Білий дім. — Він зітхнув. — Політика — не проста справа. Коли президент влаштовує таємну зустріч із донькою свого суперника, то, гадаю, він має на думці дещо більше, аніж просто аналіз розвідувальних даних.

У Рейчел по спині побігли мурашки. Припущення Пікерінга майже завжди справджувалися.

— Тобто ви побоюєтеся, що Білий дім вважає ситуацію настільки серйозною, що там вирішили і мене залучити до політичної гри?

Пікерінг трохи помовчав.

— Ви не надто приховуєте свого ставлення до батька, і я майже не сумніваюся, що керівники виборчої кампанії чинного президента знають про розкол, який між вами існує. Гадаю, вони спробують якось використати вас проти батька.

— Я готова, де розписатися? — сказала Рейчел, майже не жартуючи.

На Пікерінга її слова не справили враження, принаймні зовні. Він суворо поглянув на неї.

— Попереджаю вас, агенте Секстон. Якщо ви відчуваєте, що особисті проблеми з батьком здатні вплинути на ваші судження під час розмови з президентом, я раджу вам відмовитися від аудієнції.

— Відмовитися? — нервово хихикнула Рейчел. — Як же я можу відмовити президенту?

— Ви не можете. Зате я можу, — сказав директор управління.

Його слова прозвучали як віддалений гуркіт каменепаду, і Рейчел пригадала ще одну причину, через яку цей чоловік отримав прізвисько Квакер: цей релігійний термін походив від англійського слова «трясти». Попри свою дрібну статуру, Вільям Пікерінг — якщо його розлютити — здатен був спричинювати політичні землетруси.

— Мої міркування прості, — продовжив директор. — Я маю обов'язок захищати людей, котрі зі мною працюють, і тому не потерплю навіть натяку на те, що когось із моїх підлеглих збираються використати як пішака у політичній грі.

— І що ви мені рекомендуєте?

Пікерінг зітхнув.

— Моя пропозиція полягає в тому, що вам слід з ним зустрітися. І нічого не обіцяти. Коли президент скаже, що там, у біса, у нього на думці, відразу ж поінформуйте мене. Якщо у мене виникне підозра, що він грає з вами в політичні ігри, то, повірте мені, я миттєво висмикну вас із халепи — він навіть не здогадається, що сталося.

— Дякую, сер. — Рейчел відчула, як від директора йде та захисна аура, якої їй так часто бракувало в рідному батькові. — Ви сказали, що президент уже прислав по мене авто?

— Не зовсім. — Пікерінг насупився і показав у вікно.

Трохи розгубившись, Рейчел підійшла до вікна і подивилася туди, куди показував Пікерінг.

На галявинці стояв тупоносий гелікоптер МН-60G «Пейв Хоук»; його турбіна працювала на холостих обертах. Цей гелікоптер, один

із найшвидших у світі, прикрашала емблема Білого дому. Поруч вічікував пілот, поглядаючи на годинник.

Рейчел обернулася до Пікерінга, не вірячи своїм очам.

— З Білого дому прислали по мене вертоліт, щоб відвезти на відстань всього-на-всього п'ятнадцять миль — до округу Колумбія?

— Вочевидь, президент хотів справити на вас враження і трохи налякати. — Пікерінг зміряв її поглядом. — Сподіваюся, що з вами не станеться ні першого, ні другого.

Рейчел кивнула. Хоча була і вражена, і налякана.

Чотири хвилини по тому Рейчел Секстон вийшла з управління і сіла у вертоліт. Не встигла вона пристебнутися, як машина злетіла й понеслась над лісами штату Вірджинія. Рейчел поглянула на дерева, що мигтіли внизу, і серце її пришвидшено закалатало. Воно застукало б іще швидше, якби вона дізналася, що гелікоптер так і не долетить до Білого дому.

5

Вітер немилосердно шарпав намет, та Дельта-Один цього навіть не помічав. Він і Дельта-Три зосередили увагу на своєму товаришеві, який із хірургічною точністю маніпулював джойстиком. Перед ними на екрані розгорталася пряма трансляція з мініатюрної відеокамери, вмонтованої в мікроробота.

«Абсолютно бездоганий пристрій стеження», — подумав Дельта-Один, який відчував подив і захват щоразу, коли вони його вмикали. Здавалося, останнім часом у світі мікромеханіки факти випереджали фантазію.

Мікроскопічні електромеханічні системи, тобто мікророботи, були найновішим досягненням високих технологій у царині пристроїв стеження. На жаргоні спеців ця технологія звалася «муха на стіні».

У буквальному значенні.

Мікроскопічні роботи з дистанційним керуванням видавалися чимось з області фантастики, хоча насправді вони існували й використовувалися ще з 1990-х років. У головній статті журналу «Діскавері» за травень 1997 року йшлося як про «летючі», так і про «плавучі» моделі. «Плавці» — наносубмарини завбільшки з кристалик солі — можна було запускати у кровоносну систему людини, точнісінько як у фільмі «Фантастична мандрівка». Зараз ці пристрої використовувались у передових медичних закладах, для того щоб лікарі мали змогу перевіряти стан артерій, дивитися прямі відеотрансляції з кровоносних судин і фіксувати місця розташування тромбів, навіть не беручись при цьому за скальпель.

Попри певні побоювання, створити летючого мікроробота виявилось справою, легшою за створення «плавців». Аеродинамічна технологія, потрібна для підйому машини в повітря, існувала ще з тих часів, коли брати Райт змусили злетіти перший у світі літак, тому лишалася єдина проблема — проблема мініатюризації. Перші летючі мікророботи, спроектовані в НАСА як безпілотні дослідні пристрої, призначені для майбутніх польотів на Марс, були кілька дюймів завдовжки. Однак у наш час досягнення в царині нанотехнологій, легких надміцних матеріалів та мікромеханіки дозволили зробити летючих мікророботів реальністю.

Справжній прорив забезпечила нова галузь, яку назвали «біонаслідування», тобто копіювання живих організмів, створених матінкою природою. Виявилось, що мініатюрні гедзі є ідеальним прототипом для вертких і ефективних летючих роботів. Модель РН2, якою зараз керував Дельта-Два (лишень сантиметр завдовжки — не більше від комара!), піднімалася в повітря за допомогою двох прозорих силіконових крилець на шарнірах. Ці крильця забезпечували мікророботу неперевершену мобільність і високі льотні характеристики.

Іще одним технічним проривом став механізм підзарядки. Перші прототипи мікророботів могли підзаряджати свої батареї, тільки зависаючи безпосередньо над джерелом яскравого світла, що було мінусом для непомітного використання у темних місцях. Однак новіші прототипи вже мали змогу підзаряджатися, просто приземляючись

за кілька дюймів від магнітного поля. Це виявилось дуже зручною обставиною, бо в сучасному світі магнітні поля є майже скрізь: це і розетки, і монітори комп'ютерів, і електромотори, і гучномовці, і мобільні телефони — імпровізованих підзарядних станцій не бракує. Якщо помістити мікроробота у якесь приміщення, він зможе передавати відео- та аудіоінформацію скільки завгодно довго. Тому ось уже понад тиждень підрозділ «Дельта» без проблем забезпечував трансляцію за допомогою летючого пристрою РН2.

От і зараз мікроробот тихо висів у нерухомому повітрі центрального приміщення об'єкта, наче комар у великому сараї. Транслюючи вид унизу «з висоти пташиного польоту», летючий шпигун тихо кружляв над людьми, які й не підозрювали про його існування. То були науковці — фахівці з різних галузей знань. Поки РН2 над ними кружляв, Дельта-Один помітив два знайомі обличчя, які нахилилися одне до одного, про щось розмовляючи. То був сигнал до дії: командир наказав Дельті-Два опустити пристрій і підслухати розмову.

Маніпулюючи джойстиком, Дельта-Два увімкнув звукові сенсори робота, націлив умонтований у нього параболічний підсилювач і почав спускати летючого шпигуна, аж поки той не опинився за кілька футів над головами науковців. Чутність була слабкою, але достатньою.

— Ніяк не могу в це повірити, — казав один фахівець.

Попри те що він прибув сюди дві доби тому, збудження в його голосі і досі не згасло.

Здавалося, його співрозмовник відчував не менший ентузіазм.

— Ти коли-небудь у житті думав, що станеш свідком чогось схожого?

— Ніколи, — відповів перший науковець, сяючи від захвату. — Для мене це й досі як прекрасний сон.

Дельта-Один почув, що хотів. Було ясно, що всередині об'єкта все йшло так, як і планувалося. Дельта-Два порухом джойстика забрав мікроробота від двох науковців і спрямував його до схованки. Він загнав його до «ангара» — потаємного місця біля циліндра

електрогенератора. І батареї живлення РН2 відразу ж почали заряджатися для нового завдання.

6

Гелікоптер мчав у вранішньому небі, а Рейчел Секстон подумки губилася в сьогоднішніх химерних подіях. І лише тоді, коли МН-60Г блискавично проскочив повз Чесапікську бухту, вона збагнула, що вони летять у зовсім іншому напрямку. Сум'яття, що вмить спалахнуло в її душі, одразу ж змінилося на страх.

— Гей! — крикнула вона пілоту. — Що ви робите? — Її голос ледь пробивався крізь гуркіт лопатей і виття турбіни. — Ви ж мали відвезти мене до Білого дому!

Пілот похитав головою.

— Вибачте, пані. Цього ранку президент не в Білому домі.

Рейчел спробувала пригадати, чи говорив Пікерінг щось конкретне про Білий дім, чи то їй здалося.

— А де ж тоді зараз президент?

— Зустрінетеся з ним в іншому місці.

Ось тобі й маєш!

— Де це, в іншому?

— Вже недалеко звідси.

— А можна уточнити?

— Через шістнадцять миль.

Рейчел гнівно встромила погляд у пілота. *Цьому типові місце серед політиків, а не за штурвалом гелікоптера.*

— А від куль ви теж так вправно ухиляєтеся, як і від моїх відповідей?

Пілот промовчав.

Щоб перелетіти через Чесапікську бухту, гелікоптерові знадобилося менш ніж сім хвилин. Коли попереду знову з'явився суходіл, пілот звернув машину на північ і погнав її вздовж берега вузького півострова,

де Рейчел побачила кілька злітно-посадкових смуг та будівель, схожих на військові об'єкти. Пілот почав знижуватися саме туди, і Рейчел здогадалася, що то було за місце. Шість пускових майданчиків та закіптюжені ракетні башти слугували доброю підказкою, а для особливо нетямущих на даху однієї з будівель виднівся напис величезними літерами: ВОЛЛОПС-АЙЛЕНД.

Воллопс-айленд був одним із найстаріших пускових майданчиків НАСА. І досі використовувався для запуску супутників та випробувань експериментальних літальних апаратів, Воллопс був чимось на кшталт неофіційної закритої бази НАСА.

Президент на Воллопс-айленд? Повне безглуздя!

Пілот вирівняв гелікоптер відносно трьох злітно-посадкових смуг, що простягнулися уздовж вузького півострова. Здавалося, вертушка прямувала до дальнього кінця смуги, що розташовувалася по центру.

Машина почала опускатися.

— З президентом ви зустрінетеся в його кабінеті.

Рейчел повернулася до пілота — чи не жартує він, бува?

— Президент Сполучених Штатів має кабінет на Воллопс-айленд? Але вигляд у пілота був абсолютно серйозний.

— Пані, президент Сполучених Штатів має свій кабінет там, де забажає. — І він показав на кінець смуги, де мерехтіли обриси велетенського літака.

Серце Рейчел мало не зупинилося. Навіть на відстані пів кілометра вона безпомилково впізнала блакитний корпус модифікованого «Боїнга-747».

— Отже, наша зустріч відбудеться на борту...

— Так, пані. Бо то його дім, коли він не вдома.

Рейчел прикипіла поглядом до гігантського літака. Цей знаменитий літальний апарат був позначений військовим кодом VC-25-A, хоча решта світу знала його під іншою назвою: ВПС-1.

— Схоже, ваша зустріч відбудеться сьогодні у новій машині, — сказав пілот і кивнув на цифри, що виднілися на хвості «боїнга».

Рейчел задумливо кивнула. Мало хто з американців знав, що насправді було два ВПС-1 — двійко ідентичних спеціально обладнаних

«Боїнг-747-200Bs»: один із хвостовим номером 28000, а другий — 29000. Обидва літаки мали крейсерську швидкість 600 миль на годину і були обладнані устаткуванням для дозаправлення у повітрі, що забезпечувало їм практично необмежену дальність польоту.

Після приземлення гелікоптера на смугу біля президентського літака Рейчел збагнула, чому ВПС-1 часто називали «резервом» головнокомандувача. Бо ця машина і справді мала лячний вигляд.

Коли президент літав до інших країн на зустріч з главами держав, він часто висловлював бажання, щоб ця зустріч — з міркувань безпеки — відбувалася на злітно-посадковій смузі на борту його літака. Хоча безпека й справді була одним з міркувань, але іншим, не менш важливим моментом було бажання здобути фору в перемовинах шляхом звичайнісінького залякування. Візит до ВПС-1 був більш лячним, аніж будь-яке відвідування Білого дому. Вздовж фюзеляжу тягнувся напис літерами шість футів заввишки: СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ. Яюсь одна жінка — член англійського кабінету міністрів — дорікнула президентові Річарду Ніксону, що запросити її на борт ВПС-1 було все одно що вимахувати у неї перед носом своїм чоловічим достоїнством. Після цього екіпаж дав літакові жартівливе прізвисько «Великий Дік», бо Дік, зменшувальне від Річард, означало також чоловічий прутень.

— Доброго ранку, міс Секстон. — Біля гелікоптера матеріалізувався вдягнений у куртку агент секретної служби і відчинив їй двері. — Президент чекає на вас.

Рейчел вийшла з вертушки і поглянула вгору, на крутий трап, що вів до здоровенного корпусу літака. «До цього летючого фалоса», — подумала вона. Колись їй розповідали, що летючий «Овальний кабінет» має понад чотири тисячі квадратних футів внутрішньої площі, включно з чотирма окремими приватними спальнями, койками для двадцяти шести членів екіпажу та двома бортовими кухнями, здатними забезпечити їжею п'ятдесят осіб.

Піднімаючись східцями, Рейчел відчувала, що агент секретної служби мало не наступає їй на п'яти, спонукуючи поквартитися. Високо вгорі виднівся розчинений люк пілотської кабіни, схожий на

невеличкий отвір у тілі велетенського сріблястого кита. Ступивши на затемнений сходовий майданчик, жінка відчула, як її впевненість у собі почала швидко згасати.

Спокійно, Рейчел. Це ж усього-на-всього літак.

На майданчику агент спецслужби ввічливо взяв її під руку і повів напрочуд вузьким коридором. Потім вони повернули праворуч, пройшли трохи вперед і опинилися у просторому розкішному салоні. Рейчел одразу ж упізнала його, бо неодноразово бачила на фото.

— Залишайтеся тут, — сказав спецагент і зник.

Рейчел стояла сама у знаменитому передньому салоні ВПС-1 із дерев'яними панелями. Це приміщення використовували для зустрічей і відпочинку великих цабе, а також, вочевидь, для того, щоб до смерті лякати пасажирів, котрі вперше сюди потрапляли. Салон займав усю ширину літака — як і товсте килимове покриття. Умебловання вражало бездоганністю: обшиті вичиненою кінською шкірою крісла, розставлені довкола ділового кленового столу; поліровані мідні торшери біля комфортабельного дивана у стилі «континенталь», а також бар із червоного дерева, де стояв кришталевий посуд з ручним гравіюванням.

Певно, конструктори цієї моделі «боїнга» ретельно спроектували носовий салон так, щоб забезпечити його пасажирів відчуття порядку в поєднанні зі спокоєм. Однак Рейчел відчувала цієї миті все, що завгодно, тільки не спокій. Їй на думку спадало лише одне — ті численні світові лідери, які сиділи в цьому салоні і приймали рішення, що впливали на долю людства.

Усе в цій кімнаті промовляло про владу — від тонкого аромату тютюну для люльки до всюдисущого зображення президентської печатки. Орел, що стискає в пазурах стріли та гілки оливи, виднівся на невеличких подушках, на відерці для льоду і навіть на підставках для келихів у барі. Рейчел взяла одну з підставок і уважно її обдивилася.

— Вже цупите сувеніри? — пролунав у неї за спиною чийсь низький голос.

Ошелешена Рейчел аж підскочила від несподіванки, різко крутнулася на п'ятах і впустила підставку на підлогу. А потім незграбно

нахилилася, щоб підняти її. Вхопивши підставку, вона підвела голову і побачила, як на неї з веселою усмішкою дивиться згори президент Сполучених Штатів.

— Я не ясновельможна особа, міс Секстон. Йй-богу, не треба мені вклонятися.

7

Сенатор Седжвік Секстон насолоджувався затишком свого видовженого лімузина «лінкольн», коли той віз його до офісу, пробираючись, немов змія, крізь ранкові автомобільні затори на Вашингтонських вулицях. Напроти сенатора влаштувалася його особиста помічниця Габріель Еш, двадцяти чотирьох років. Вона повідомляла Секстону розклад зустрічей на сьогодні, але той ледве слухав, про що говорить Габріель.

«Вашингтон мені до вподоби, — думав він, із задоволенням роздивляючись груди помічниці під кашеміровим светром. — Влада — найсильніший сексуальний стимулятор... саме вона і змушує таких жінок валом валити до Вашингтона». Габріель Еш закінчила престижний університет і сама мріяла коли-небудь стати сенатором. Секстон не сумнівався, що це їй вдасться. Габріель була неймовірно гарна і надзвичайно кмітлива. А найголовніше — вона чудово розуміла правила гри.

Габріель була темношкірою. Проте скоріше не чорною, а світло-брунатною або ж кольору червоного дерева. Такий собі «компромісний варіант», котрий — на переконання Секстона — надто вразливі білі американці могли прийняти без відчуття, що зраджують своїх. Описуючи приятелям свою секретарку, сенатор хвалився, що вона має зовнішність Холлі Беррі, а розум і честолюбство у неї як у Хіларі Клінтон. Хоча іноді йому здавалося, що й ця характеристика є недостатньою.

Сенатор підвищив Габріель на посаді три місяці тому, призначивши особистою помічницею в своїй виборчій кампанії, і за цей